

Erdésznők IV. Országos Találkozója Nagykanizsa

A házigazda erdészek életéről szóltak Andrasek Józsefné (balra), Hopp Eszter (középen), Vörös Istvánné (jobbra) és Kuzma Józsefné (középen lent)

Közel százan vettek részt a találkozón. Pedig néhányan aggódtak, hogy az évenkénti összejövetellel elvesz az a varázs, mely a hosszú szünet utáni második találkozójára majd kétszáz résztvevőt hozott egybe. De végül is a többség arra szavazott, hogy ezentúl is évenként legyen. Igaz, a közvélemény-kutatás a második napi búcsúében zajlott, s a döntéshez hozzájárult a házigazda Zalaerdő Rt. pazar szervezé-

se. Városnézéssel indult a kétnapos program. Hosszú séta a városban, profi idegenvezetővel. Majd Kaán Károly mellszobrának koszorúzását követően a város egyik kulturális intézményében, a Kiskastélyban Feiszt Ottó vezérigazgató, Ormos Balázs főtitkár és Markovits Tibor régióképviseelő köszöntötte a hölgyeket. Hopp Eszter, Kuzma Józsefné, Andrasek Józsefné és Vörös Istvánné a házigazda erdészek nevében osztották meg életútjukkal a jelenlévőket. E sorok írója Kosztolányi Dezső „Akarsz-e játszani” című versét mondta el azzal a meggyőződéssel, hogy az élet bármely örömteli vagy nehéz szakaszában a humánusmot, a játékoságot nem szabad feledni. Hiszen nem hagyható figyelmen kívül, hogy az önfeledt együttlét olykor a nehéz mindennapokból való kikapcsolódást, a diák-

Akarsz-e játszani

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni, akarsz-e mindig, mindig játszani, akarsz-e együtt a sötétbe menni, gyerekszívvvel fontosnak látszani, nagykomolyan az asztalfőre ülni, borból-vízből mértékkel tölteni, gyöngyöt dobálni, semminek örülni, sóhajtvá rossz ruhákat öltetni? Akarsz-e játszani mindent, mi élet, havas telet és hosszú-hosszu őszt, lehet-e némán teát inni véled, rubin-teát és sárga páragózt? Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni, hallgatni hosszan, néha-néha félni, hogy a körüton járkál a november, az utcaseprő, szegény, beteg ember, ki fütyürész az ablakunk alatt? Akarsz játszani kígyót, madarat, hosszú utazást, vonatot, hajót, karácsonyt, álmat, mindenféle jót? Akarsz játszani boldog szeretőt, színlelni sírást, cifra temetőt? Akarsz-e élni, élni mindörökkön, játékban élni, mely valóra vált? Virágok közt feküdni lenn a földön, s akarsz, akarsz-e játszani halált?

évek és az ifjúkor felhőtlen boldogságát idézte. Így feledhető volt az eltelt évtizedek harcát barázdáló nyoma. Telitalálat volt a zalakarosi élményfürdő. Mert valóban élményszámba ment az eseményre kisértített medence, benne az önfeledten úszkáló résztvevők látványa. Szerencsésnek mondhatta magát az a néhány férfiú, aki részt vehetett ebben a háromórás lubickolásban.

A második napon szakmai program Bajcsán, ahol Mátrabérci Sándor és Surdon, ahol Várbelyi Tamás kalauzolta a vendégeket. Bizonyára nem véletlen, hogy a csemetermelésben vagy az azzal kapcsolatos munkahelyeken találhatjuk az erdész-hölgyek túlnyomó többségét. Pedig számtalan példát lehet említeni, hogy a szakma egyéb területén is kiválóan megállják helyüket a gyengébb nem képviselői.

Szaplányosban évszázados fák alatt terítették a vendéglátók a búcsúében. Jól döntöttek a résztvevők, hogy minden évben meg kell rendezni a találkozót. Most már csak az a kérdés, hogy a harmadik évezred első találkozóját szervezők tudnak-e hasonló meglepetéssel szolgálni, mint a Zalaerdő házigazdái, Tibanyi Gyulával az élen.

Pápai Gábor

